

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 403.

Solgte Session.

95de Mode.

Mandagen den 28de Januar, Kl. 7 1/2. Aften.

(Fortset.)

Ordføreren (S. A. Hansen): En væsentlig Grund, hvorfor Folkethinget saa stærkt har holdt paa, at den saakaldte Bevillingsparagraph blev tilføjet saadanne Love, der medfører Udgifter for Statskassen, er jo den, at man bestemte maa overholde Grundlovens Forordning, at enhver Udgift, som skal kunne passere, kun kan passere forfatningsmæssigt, naar den er optagen i Finantsloven. Demuimodsatte Fremgangsmaade, nemlig at en Lov, der medfører Udgifter, derved tillige medfører Berettigelse for Regjeringen til at afholde disse Udgifter, har man hørt blive gjort gjældende fra enkelte Sider. Vi hørte jo ogsaa, da denne Sag sidst var her til Forhandling, denne Fortolkning blive fremsat af den ærede Rigsdagsmand for Københavns Høje Valgkreds (Tallisch). For nu at afværge, at en saadan Betragtning skal slaages fast, og Finantsloven derved væsentlig blive indskrænket til et Slags Normalbudget, har Folkethinget troet stærkt og bestemt at maatte holde paa, at saadanne Udgifter, som omhandles i de Love, der her maatte blive vedtagne, saa seent, at deres Beløb ikke kan blive opført paa Finantsloven, overholde en særlig Bevilling, forinden de kunne afholdes. Det ærede Thing vil af den foreliggende Indstilling see, at det er erkjendt af hele Fællesudvalget, at en Udgift ikke kan afholdes efter en saadan Lov, medmindre den tillige har Hjemmel i Fi-

nantsloven, og forsaavidt begge Thing vedtag denne Indstilling, anseer jeg det for engang fast og bestemt erkjendt af hele Rigsdagen, at en Lov, som i en eller anden Retning indbringer Udgifter, ikke derved berettiger Regjeringen til at afholde disse Udgifter, men at enhver Udgift, altsaa ogsaa de Udgifter, som ere bestemte ved særlige Love, maae for at kunne afholdes findes i Finantsloven. Naar nu dette slaaes fast af begge Thing ved Vedtagelsen af Fællesudvalgets Indstilling, og der saaledes er tilveiebragt Enighed om, hvilken Fremgangsmaade der skal følges, vil dette Spørgsmaal for Fremtiden forhaabentlig ikke oftere komme frem, idet man maa antage, at den samme Fremgangsmaade vil finde saavel en følgende Rigsdags som ogsaa Regjeringens Billigtelse, og det kan vel saaledes betragtes som endelig afgjort. I Genhold hertil skal jeg altsaa tilraade det ærede Thing at vedtage den af Fællesudvalget gjorte Indstilling.

Tscherning: Jeg har været med i Fællesudvalget og taget Deel i dets Betænkning og Indstillinger og skal derfor naturligtviis stemme for den her foreliggende og altsaa opfordre de Herre til ogsaa at stemme derfor, men idet jeg gjør det, er jeg bleven staaende ved den Erkjendelse, at man har opfundet noget nær den meeste leetede Methode, som det var muligt at finde paa, for at gaae bort fra en begyndt god Veie. Naar man vil gjennee den nye § 16 i Finantsloven for 1861-62, som Fællesudvalget har foreslaaget, og som denne Overenskomst har slaaet, saa vil man see en af de allerbesynderligste Finantsparagrapher, som